

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

UN AMOR IMPOSIBLE

Un amour impossible

França, 2018

Direcció: Catherine Corsini

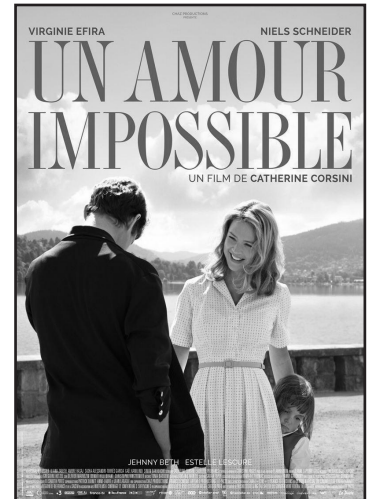
Intèrprets: Virginie Efira, Niels Schneider, Jehnny Beth, Iliana Zabeth

Durada: 135 min.

Gènere: drama

Idioma: francès

Data d'estrena: 20/09/19

Retrat d'una mare

L'escriptora Christine Angot va publicar fa uns anys una novel·la que va causar un fort impacte en l'escena literària francesa. A *Un amour impossible* (publicada per l'editorial Anagrama), Angot construïa un relat amb un fort component autobiogràfic per narrar la complexa història de tres personatges de dues generacions diferents (els seus pares i ella mateixa) durant pràcticament tres dècades. Una novel·la apassionada, però també reflexiva, sobre la recerca d'una felicitat i un amor impossibles per les pressions de l'entorn social, les convencions i les pròpies limitacions i debilitats morals dels personatges. Era evident que un material tan potent hauria de ser, tard o d'hora, adaptat a la gran pantalla. I ha estat la directora francesa Catherine Corsini, en la seva desena pel·lícula, l'encarregada d'afrontar el repte, a més de signar el guió adaptat amb Laurette Polmanss. Corsini, de qui al Truffaut vam poder veure fa uns anys *Partir*, amb Sergi López i Kristin Scott-Thomas, ha estat sempre una directora interessant sense arribar a l'excel·lència. A *Un amour impossible*, però, afronta la que, sens dubte, és la seva pel·lícula més ambiciosa.

Un dels principals esculls de l'adaptació de la novel·la de Christine Angot és no tant l'extensió (l'obra té poc més de 200 pàgines), sinó la dilatació en el temps. Des de mitjans dels anys 50, quan arrenca l'acció, la trama es desenvolupa principalment a través de tres dècades -els 50, els 60 i els 70- per acabar amb un breu epíleg gairebé contemporani. L'articulació del relat cinematogràfic té molt en compte aquesta transició temporal i un dels mèrits de Corsini és haver sabut modular-lo al servei de la potent història que té entre mans. I en relació a això resulta també molt interessant el posicionament de la directora, que mai jutja els personatges, sinó que es situa com una observadora que intenta entendre i explicar les seves decisions, encara que algunes, sobretot amb el personatge central femení, siguin molt difícils d'entendre. A *Un amour impossible* hi ha per tant, un retrat molt curós de tres personatges però també i de manera indescindible, el retrat d'una època, d'un context, que amb els seus codis

de conducta acabarà marcant de forma implacable el mateix destí dels personatges.

Nominada a 4 premis César en la darrera edició dels premis de l'Acadèmia Francesa, la pel·lícula de Catherine Corsini té tots els components del melodrama clàssic. Així, l'habilitat de la directora és haver convertit el context històric no en un simple escenari d'època, en el sentit més negatiu, com si fos un decorat encartonat i sense vida, sinó haver-lo sabut reconstruir, sense grans ostentacions però amb un gust pel detall encomiable, al servei de la història i com a marc imprescindible per explicar amb convicció aquesta trama intimista centrada en aquests tres personatges principals.

A *Un amour impossible* brilla amb llum pròpia Virginie Efira, nominada al César a millor actriu principal per aquest paper. Poques actrius franceses han crescut tant professionalment els darrers anys. Vinculada fa uns anys a la comèdia romàntica lleugera -amb títols com *Pastel de pera con lavanda* o *Un hombre de altura*-, la seva carrera ha fet un interessant gir cap a papers molt més dramàtics i complexos que l'està rebel·lant com una intèrpret molt més dúctil i potent del que la seva aparença angelical podia fer pensar fa uns anys. El seu personatge al film de Corsini és capital, polaritza permanentment totes les accions de la trama i la seva capacitat per tirar endavant un paper tan complex és realment lloable. Els seus papers protagonistes a *Sybil* -vista aquest any a Cannes i que s'estrenarà properament- i a la darrera pel·lícula de Paul Verhoeven -encara en postproducció- reafirmen aquest gir dramàtic i de qualitat d'una actriu que caldrà seguir amb molta atenció els propers anys.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona